

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *gondoliere*.

Ὁ ιδιοκτήτης ἢ ὁδηγός, ἐρέτης τῆς γόνδολας ἐνθ' ἄν.

γόννεμα τό, ἐνιαχ. γόνιμα Σάμ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονεύω.

Ἡ παραγωγή νέου σμήνους μελισσῶν ἐνθ' ἄν.: *Εἶδεις ξιρ' - κὴ τ' αὖ' ξη;* *Μὴν πιριμέν' εἰς γόνιμα* Στερελλ.

γονεύω Ἡπ. Σῦρ.— Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 Γ. Ἀθάν. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 11 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 436 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γονεύου Εὐβ. γονεύου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχὰς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Πάπιγκ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σαμοθρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.)

Τὸ ἀρχ. ρ. γονεύω.

1) Μεταβ. καὶ ἀμτβ. γεννῶ, παράγω, πολλαπλασιάζομαι Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχὰς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Πάπιγκ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Λῆμν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σαμοθρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Σῦρ.— Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Πρω.: *Γόνιμι ἢ ψεῖα μέσ' εἰς τοῦ κιφάλι τ' εἰς Σαμοθρ. Γόνιμι ἢ ψεῖρα εἰς τὰ μαλλιά τ' εἰς Λῆμν. Τώρα εἶναι γονεμένα (= ἔχουν γεννήσει)* Σῦρ. β) Ἐπὶ μελισσῶν καὶ ἰχθύων, παράγω νέον σμήνος ἢ καὶ γονὴν Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Λιχὰς κ.ά.) Ἡπ. (Ἀρτοπ. Ραδοβύζ.) Θάσ. Θεσσ. (Ἀργιθ. Βαθύρρ. Δομοκ. Μαυρέλ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Πάγγ. Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Σῦρ.— Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: *Γόνιμι τοῦ μιλίσσ' Δομοκ. Ἀμα βγῇ νομῆ ἢ μέλ' σσα, οὐλον γονεῦ'* Χαλκιδ. *Τοῦ μιλίσσ' ἄμα γονεῦ', πααῖν' κὶ στέκ' τι εἰς τὰ διντρά Εὐρυταν. Ὅσο οἱ μέρες περνοῦν, τόσο καὶ κοντεύει ἢ μάννα νὰ γονέψη. Παραφυλάει ὁ μελισσοουργὸς ἐκεῖ κοντὰ σὲ κάποιον ἡσκιον καθισμένον Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σήμ. καὶ Ἑλληνιστ. Βλ. Πλουτάρχ., Ἡθ. 2,980^d «Αἱ δὲ πορφύραι συναγελαζόμεναι, τὸ μὲν κηρίον, ὥσπερ αἱ μέλιτται κοινῇ ποιοῦσιν, ἐν ᾧ λέγονται γονεῦειν». 2) Γονιμοποιῶ Γ. Ἀθάν., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.*

Κοιμᾶται ἢ πλάση! Μὰ βαθιὰ εἰς τὰ μαῦρα χρώματά της ξύπνα καὶ ἀθάνατα στοιχεῖα γονεῦουν τὰ σπαρτά της.

3) Μεταφ. ἐπὶ πλῆθους συγκεντρωθέντος που, θορυβῶ Ἡπ. (Πάπιγκ.): *Τὶ γόνιψαν ἔτσ' οὐλοὺς αὐτὸς οὐ κόσμους—αὐτὰ τὰ πιδιά;* 4) Ἐπὶ πτηνῶν, ἐπωάζω, κλωσσῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Ἀφησες ἀβγά τῆς κόττας νὰ γονέψη* Λεξ. Πρω. *Ἀφησε τὴν κόττα νὰ γονέψη* Λεξ. Δημητρ. 5) Ἐπὶ φυτῶν, παράγω φύτρα Λεξ. Πρω.: *Ἦτανε μιὰ ρίζα ροδακινιάς κ' ἐγόνεψε.* 6) Ὁμοίως ἐπὶ φυτῶν, καρποφορῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. 7) Ὁμοίως ἐπὶ φυτῶν, ἐκφύω βλαστοὺς Λεξ. Δημητρ.: *Ἦταν ἓνα κλαρὶ ἀμυγδαλιάς κ' ἐγόνεψε.*

γονή ἢ, Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν. κ.ά.)— Μ. Καραγάτσ., Ν. Ἑστ. 19 (1936), 18 κ.ά.— Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 435 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γονὴ Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Ἀστακ. Κουνουπίν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γονιά Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γονή.

1) Ὁ γόνος, τὸ παραγόμενον γενικῶς, τὸ τέκνον Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν. κ.ά.)— Μ. Καραγάτσ.,

ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Διά' λε τὴ γονή σου!* (ἀρά) Κρήτ.— Λεξ. Δημητρ. *Παιδιά εἰσθε σεῖς ἢ γονὴ φιδιοῦ;* Λεξ. Πρω. *Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ νέα γονὴ τάραζε τὴν κοιλιά της, τὸ πρόσωπό της τσακιζόταν σὲ σπασμὸ ὁδύνης* Μ. Καραγάτσ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ὅμηρ. Ω 538 «Οὐ τι | παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων». 2) Ἡ γένεσις, ὁ τοκετὸς Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Γαργαλ. Οἶν.)— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Εὐριπ., Φοίνισσ., 355 «δεῖνὸν γυναιξὶν αἰδ' ὠδίνων γοναί». 3) Τὰ φά τῶν ἰχθύων Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. β) Τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, ἡ γονικὴ σπορὰ ζώων καὶ φυτῶν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. 4) Ἀπόγονος Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. 5) Γενεὰ Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σήμ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πινδ., Π 4, 143 «τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς ἄμμες αὐ κείνων φυτευθέντες». 6) Εἶδος μικροῦ γαύρου, χρησιμοποιομένου ὡς δόλωμα Στερελλ. (Ἀστακ.)

γόνι τό, (I) Ἀντίπαξ. Θήρ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κυκλάδ. Παξ. ἀγόνι Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. ἀγόνι Κύθηρ. ἰγόνι Σύμ. γονί Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος. Τὸ α εἰς τοὺς ἀπὸ τούτου ἀρχομένους τύπους ἐκ συμποροφῶς. Ὁ τύπ. ἀγόνι πιθαν. ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐγγόνι, εἰς δὲ τὸν τύπ. γονί ὁ τόνος πιθαν. κατὰ τὸ παιδί.

1) Τὸ φάριον τῶν φθειρῶν καὶ ἄλλων ἐντόμων Θήρ. Κυκλάδ. Πβ. κόνιδα. 2) Τὰ προσφάτως ἐκκολαφθέντα ἰχθύδια Ἀντίπαξ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐχίον. Κάβ. Καρουσ. Περούλ. Ραχτ. Σπαρτερ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Σύμ.: *Γιατὶ βαρεῖς τὰ γόνια;* Παξ. *Δὲν ἐπιάσαμεν τίποτις, μονάχα κάτι γόνια αὐτόθι.* β) Εἶδος μικροῦ ἰχθύος καὶ παχέος ὁμοιάζοντος πρὸς τὴν ἀθερίνα, ἀλλὰ χρώματος κυανωτέρου Κέρκ.

γόνι τό, (II) Εὐβ. (Πλατανιστ.) Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 17. γόν' Στερελλ. (Καρυά).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος (II) κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Κρίκος ἐξ εὐλυγίστου κλάδου, διὰ τοῦ ὁποίου προδένεται ὁ ἱστοβοεὺς πρὸς τὸν ζυγὸν ἐνθ' ἄν. Συνών. γόνος (II), κουλόβρα, σκάλη.

γονιά ἢ, ἐνιαχ. ὀνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος.

Πλησμονή ἐνθ' ἄν.: *Ἦβηκα εἰς ἓνα χωράφι κ' ἠῶρηκα μέσα χόρτα ὡς τὸ ὄνος τσῆ ὀνιάς (= πάμπολλα)* Ἀπύρανθ.

γονιάζω Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Νάξ. Τῆν. Φολέγ.— Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. γονιάζου Πελοπν. (Μάν.) γονιάζου Στερελλ. (Ἀχυρ. Ξηρόμ.) βογιάζω Κάρπ. Κάσ. ὀνιάζω Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος.

1) Γεννῶ, παράγω γόνον, ἐπὶ μελισσῶν, φθειρῶν, κόρεων κ.τ.τ. Ἄνδρ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Βιάνν.) Πελοπν. (Μάν.) Τῆν.— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: *Ἀμα εἶναι καλὸς ὁ καιρὸς, θὰ γονιάσουσι οἱ μιλιγιές (= αἱ μέλισσαι)* Μάν. *Ἀμα ἤφηνε, ἦτανε γονιασμένες οἱ μέλισσες* Ἄνδρ. *Τώρα γονιάζ' ἡ βασίλισσα* (ἐνν. τῶν μελισσῶν) Τῆν. *Γονιασμένα κερὶά* (κηρῆθραι πλήρεις γόνου) Κρήτ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. *Ὁ κορέος ἄμα μείνη, γονιάζει καὶ δὲ βορεῖς νὰ δόνε ξεγονικένης* Κρήτ. *Τὰ ψάρια ἐβονιάσα* Κάρπ. *Ἐβονιά-*

σαςι τὰ μελίσσια Κάσ. β) Παράγω, φύω χλόην Φολέγ.: *Ἡ γῆ εἶναι γονιασμένη.* 2) Τοποθετῶ κυψέλην με νέον γόνον Στερελλ. (Ἀχυρ. Ξηρόμ.)

γόνιασμα τό, Νάξ. ὄνιασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονιάζω.

Γέννησις, γέννα.

γονίδι τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Γραμπ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Ἡπ. (Πωγών.) Παξ. Πελοπ. (Ἀνδροῦσ. Βούρβουρ Ἑρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.)— Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389 καὶ Ν. Ἑστ., 1 (1927), 335 — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 1,142 καὶ 148 Α. Κουρτίδ., Εἰκ. ζώων, 438 Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 18 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. γονίδ' Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ψαχν. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Σιβ.) γονιδ' Ἀλόνν. Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μυτιλην.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Περίστ. Φθιώτ.) γονιν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. γονίεν μετ' ἀποβολὴν τοῦ δ καὶ συγχώνευσιν τῶν δύο ι. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,400.

1) Ὁ μικρὸς γόνος, τὰ ψάρια φθειρῶν καὶ μελισσῶν Εὐβ. (Γραμπ. Στρόπον. Ψαχν.) Πελοπ. (Ἀνδροῦσ.) Σάμ. (Κουμαδαρ.) Στερελλ. (Περίστ. Σιβ.) 2) Ἐσμός, σμήνος νεαρῶν μελισσῶν ἀποσπώμενον μετὰ τῆς βασιλίσσης τῆς κυψέλης, ἵνα ἐγκατασταθῇ εἰς νέαν τοιαύτην Ἀλόνν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Καλύβ. Κάρυστ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Ἑρμιόν. Κορινθ. Μεγαλόπ. Μεσσην. Μηλ. Φιγάλ.) Σάμ. (Μυτιλην. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ. Αἰτωλ. Ἀχυρ. Ξηρόμ. Παρνασσ. Σιβ. Φθιώτ.) Τσακων. κ.ά. — Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., ἐνθ' ἄν. Α. Κουρτίδ., ἐνθ' ἄν. Ν. Μπαμπιώτ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ.: *Τὸ γονιδ' πέρασε τὴ μάνα Εὐβ. Πιάκαμε ἕνα γονίδι Εὐβ. (Βρύσ.) Φέτου τάρεσ' ἡ χροονιά καὶ κάμανι μέλι καὶ τὰ γονιδία (τάρεσ' = ἐταίριασεν = ὑπῆρξεν εὐνοϊκῇ) Εὐβ. (Στρόπον.) Φέτους ἔβγαλι πουλλά γονιδία αὐτόθ. Ἐξ' σαράντα κονιμάτια μελίσσια κὶ τριάντα γονιδία Στερελλ. (Ἅγιος Κωνσταντ.) Ἐξ' πουλλά γονιδία φέτου; Στερελλ. (Ἀχυρ.) Κὶ τοῦ γονιδ' ἔξ' τὸν βασ'λιά τ' Ἀλόνν. Τὸ μελίσσι ἀμπόλυσε γονίδι (ἀμπόλυσε = ἀπέλυσε, παρήγαγε) Πελοπ. (Ἑρμιόν.) Εὐρηκα 'ς τὸ χωράφι ἕνα γονίδι καὶ κρεμόταν ἀπὸ ἕνα κλαρὶ Εὐβ. (Κουρ.) Ὅσα σπυριά ἔχει τὸ ροιδ', τόσα γονιδία νὰ κάμουν οἱ μέλισσες (εὐχὴ) Σάμ. Τὸ καινούριο μελίσσι τὸ λένε γονίδι Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.*

Σὰν τοὺ μελίσσι πιρπατοῦν, σὰν τοὺ γονιδί βάζουν (βάζουν = βουίζουν, θορυβοῦν) Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. γόνος, πουλλί, ρίμμα, σμάρι. β) Πλῆθος μικρῶν, μόλις ἐκκολαφθέντων ἰχθύων Παξ. 3) Μεταφ., πλῆθος, συνήθως ἀνθρώπων. Εὐβ. (Κουρ. Ψαχν.) Ἡπ. (Πωγών.): *Ἦτανε ὁ κόσμος γονίδι 'ς τὸ παζ-ζάρι Κουρ. β) Οἰκογένεια Εὐβ. (Ψαχν.): Νιοννοικονκύρ'ς εἶν' ἀκόμα, τώρα ἔκαν' γονιδ'.* 4) Τὰ ἐπὶ τῆς ὑφάλου φυόμενα φύκη Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονίδι Πάρ. Γονιδία τὰ, Ἄνδρ.

γονιδουσακκούλα ἡ, Ν. Μπαμπιώτ., Μελισσοκ., 15.

Ἐκ τῶν οὐσ. γονίδι καὶ σακκούλα.

Ἀπόχη ἐξ ὑφάσματος διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐσμοῦ τῶν μελισσῶν. Συνών. σμηνοπίστασις.

γονίζω Ἡράκλ. Ἰκαρ. (Εὐδελ.) Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Φοῦρν. Χίος βονίζω Ρόδ. Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) βονίζ-ζω Ρόδ. (Ἀπόλλων.) ὀνίζω Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνος.

Γεννῶ, παράγω γόνον, ἐπὶ ἰχθύων, μελισσῶν, φθειρῶν κ.ά. ἐντόμων ἐνθ' ἄν.: *Ἐβόνισαν οἱ μέλισσες - οἱ ψεῖρες Ρόδ. Τὰ ψάρια εἶναι βονισμένα Κάρπ. Μελίσσι ὀνισμένο (ἦτοι με πολὺν γόνον) αὐτόθ.*

γονικάκι τό, Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν κτήμα κληροδοτηθὲν παρὰ τῶν γονέων.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονικάκι Κρήτ. (Βιάνν.)

γονικάρης ἐπιθ. Κρήτ.—Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2.120. Οὐδ. γονικάρι Χίος — Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 212.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρις.

1) Ἐκγονος, γόνος Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάσυρε, κόρη, νερό, νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια

νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κὶ ὁ μαῦρος μου κὶ οὔλα τὰ γονικάρια

2) Ὁ κληρονόμος Κρήτ. Χίος. 3) Ὁ πάροικος Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.

γονικάρης ὁ, ἐνιαχ. βονικάρης Νίσυρ. Θηλ. βονικάρκισσα Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρις. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὁ κληρονομῶν μεγάλην περιουσίαν ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς ὅστις ἐκτὸς τῆς πατρικῆς περιουσίας κληρονομεῖ καὶ τὴν μητρικὴν, ὅταν δὲν ὑπάρχη εἰς αὐτὸν ἀδελφὴ, ἥτις θὰ τὴν ἐκληρονόμει ἐνθ' ἄν. 3) Τὸ θηλ. βονικάρικισσα, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ Νίσυρ.

γονικάτορας ὁ, Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτορας.

1) Ὁ ἄμεσος κληρονόμος τῆς ἐκ τῶν γονέων προερχομένης περιουσίας ἐνθ' ἄν.: *Αὐτὸς ἦτανε γονικάτορας Χίος.* 2) Εἶδος δυσεξοντώτου ἀκάνθης με βαθείας ρίζας πιθαν. ἡ Ὀνωινς ἡ ἀκανθώδης (Ononis spinosa) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae) Χίος.

γονικεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γονικός.

Δημιουργῶ οἰκογένειαν. Συνών. γενιάζω 1, γεννοπαϊδιάζω, γεννοσπέρω, κάνω, γεννώ Α 1.

γονικοκάταρος ἐπιθ. Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τοῦ οὐσ. κατάρω.

Ὁ ὑποπεσὼν εἰς τὴν ἀράν τῶν γονέων. Συνών. γονικοκάταρος.

γονικός ἐπιθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γονικός Θεσσ. (Κρούβρ. Σουκαμν. Τσαγκαρ. κ.ά.) Θράκ. (Κομοστ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Δρυμ.) Στερελλ.

